

Вера Цркве је простор на коме Христос зида спасење света

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 24. јула 2022. године светом архијерејском Литургијом у храму Светог Саве на Врачару.

Патријарху су саслуживали Преосвећени Епископ ремезијански г. Стефан, протојереј-ставрофор Радивоје Панић, протојереји Ненад Јовановић и Драган Шовљански, протосинђел Андроник Дунаев из Московске Патријаршије, јереји Далибор Стојадиновић, Драган Поповић и Стефан Марић, протођакони Младен Ковачевић и Радомир Врућинић, као и ђакон Синиша Дувњак.

Надахнут данашњом јеванђелском перикопом, у веома поучној беседи, Његова Светост се осврнуо и на искушења пред којима може бити и наш престони град, као и свако место у данашњег свету пуном искушења:

У име Оца и Сина и Светога Духа, Браћо и сестре, чули смо једну врло импресивну причу из Јеванђеља по Матеју у којој смо срели једног човека који је до те мере болестан да не може ни да се креће. Ту су и четворица људи

који узимају тог болесника и приносе пред ноге Христове и моле Христа да исцели одузетог, болеснога. Христос, вели јеванђелист Матеј, видевши веру ове четворице исцели одузетог. Из ове реченице је јасно, али још је јасније у опису истог догађаја код јеванђелиста Марка и Луке, да је човек био одузет, али и болестан не само телесно, него и духовно је био итекако болестан и без наде и без вере и ко зна какав је све живот водио не имајући ни веру ни наду.

И телесна болест и телесно здравље, као и духовна болест и духовно здравље. нису одвојени једно од другог. Напротив, духовни живот, духовно стање је повезано са телесним. Наравно некада телесно утиче на духовно, а некада је обрнуто. У сваком случају, Христос када год приступа човеку Он му приступа изнутра и гледа на његово унутарње духовно исцељење најпре, а онда као плод тог исцељења долази и телесно исцељење. У овој причи је чудно то што је очигледно да човек који је одузет, који је болестан да не може ни да се помери, да је он неко ко нема вере, али неко ко има греха и чак можда и не жели да приступи Христу. Он је изгубио наду у било какву могућност исцељења. Са друге стране, имамо четворицу људи за које се чак не говори да ли су пријатељи овоме или не. али четворицу људи који су имали веру у Христа и они удруженом својом вером приступају Христу, доносе болесника и болесник бива исцељен.

Вером неких других људи исцељен је онај који је имао проблем са сопственом вером. Једном реченицом бисмо могли да објаснимо ову поруку Христову: Господ гледа на веру заједнице, на веру Цркве. Вера Цркве је простор унутар кога делује благодат и љубав Божја. Вера Цркве је материјал на којем Христос зида и гради тајну спасења. Дакле, не вера једнога, вера појединца, вера онога који мисли да му је вера јача, чврста и боља од других. Не: Бог и ја – и ја и Бог, него: Црква и ја у Цркви, заједница и ја. У заједници је оно место, ако тако можемо рећи, на којем Господ показује и пројављује своју љубав. Дакле, не искључиво и само индивидуалистичка моја вера, моје поверење у Христа, него моје поверење у веру заједнице са свима светима како кажу Свети оци када говоре о вери Васељенских сабора.

Са друге стране, Христос исцељујући овог болесника и обраћа му се речима: „Чедо, дете, не бој се, устани“. Иако се очигледно ради о човеку коме није стало до Бога нити до било каквог односа његовог са Богом, Христос му се обраћа речима: чедо и дете. Јасно је, и у овој причи као и на безброј других места, да Христос показује да је Он Господ свим људима, да су сви Његова чада, али да би се показала и показала његова љубав према Његовим чадима, деци, према свим људима, то колико зависи од сваког од нас

појединачно, то још више зависи од вере заједнице. Видевши, дакле, веру заједнице, Господ је исцелио због њихове вере овога болесника. Браћо и сестре, ставите прст на чело. Често се бунимо и против неправде која нам се наноси понекад и против гоњења, а ево чули смо апостола Павла који каже: Благосиљајте оне који вас гоне... И много тога још говори шта треба да чинимо. Благосиљајте и не куните.

Често се бунимо и осуђујемо слабости и грехе људи око нас. Наравно да је Господ тај који је судија, а сви су Његова деца. Наравно да Он на силу неће да намеће своју љубав и свако има слободу да се определи јесте ли Христов или није, припада ли Богу или не. Тамо где има вере и заједнице, ту и они који имају слабашну веру, па и они који немају веру, имају духовни прогрес, имају духовни раст. Сетимо се приче из Старог Завета, приче о Содому и Гомору. Када је Господ због греха који се умножио тамо одлучио да спржи те градове, да погину сви људи, Аврам који је био верни слуга Божји моли Господа, управо због љубави према Њему, али и љубави према свим људима, љубави која је богоподобна, и он вели: Господе, али ако има педесет праведних људи да ли ћеш сачувати ове градове, овај град иако он врви од греха и од разврата. И Господ вели: Да. Пронађи ми педесет праведника. И Аврам и поред свега труда не успе да пронађе педесет. Он се потом и даље, због љубави према Богу и према људима, ценка са Господом и спушта цифру, спушта број.: Али Господе, ево нема педесет, али ако има четрдесет, хоћеш ли спасити, поштедети све у том граду. Хоћу, вели Господ. Не нађе Аврам ни четрдесет. И спуштао је бројку све до десет праведника у том граду. И не нађе ни десет. И наравно знамо судбину тога града. али судбина свакога града зависи од Цркве, од верних, од снаге вере оних који верују.

Претпоставка сваког размишљања повод сваког нашега деловања јесте пре свега самопосматрање, нужност да завиримо у своју душу и у своје срце како бисмо препознали своје слабости, своје промашаје и своје грехе и онда кренули путем покајања. То значи да кренемо путем вере, путем подвига и путем врлине, да кренемо и да идемо путем свих оних вредности које смо малопре чули, а побројао их је свети апостол Павле. Дакле, свако наше деловање, свака наша реч, помисао и поступак мора бити продукт и израз нашег духовног преображаја, а то значи наше молитве и нашег подвига, израз нашег поста. Свако понижавање људског достојанства јесте израз дејства нечисте силе, дејства нечисте силе, демонске силе. Господ каже: Овај род се изгони постом и молитвом. Дакле, браћо и сестре, ако нам је јака вера биће и снажан и духовни и телесни пост, биће и снажна молитва и онда ћемо ми као заједница преображавати, али и све око нас ће се преображавати.

Бићемо магнет, бићемо за друге место на којем и они налазе спокој, место за које и они желе да буде њихово место и њихов дом.

Зато, браћо и сестре, као и што нам поручује Господ у овој причи, а препричава је Свети јеванђелист Матеј, потребно је да буде јака вера заједнице и да знамо да само у смирењу можемо постати истински чланови Цркве Христове и да нема најбољег међу нама који може бити појединачан. Као што приносимо хлеб и вино да се деси чудо Евхаристије, чудо свете Литургије, исто тако приносимо заједницу своје вере не само за себе, него за читав свет. Вера пријатеља, родитеља, свештеника за своју духовну децу; епископа, патријарха, за Цркву, а и вера свих за све, чини да Господ има могућност да буде међу нама и да Он чини чуда, да исцељује, да спасава читав свет, а Он је и дошао због спасења света. Наша вера треба да буде за спасење света, за спасење свих, а у том броју и нас. Нека би Господ дао да у векове

spc.rs